

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudkyň Olgy Stránské a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci **žalobce: Honební společenstvo Z.**, se sídlem x, zastoupeného Vladimírem Vošickým, bytem Rataje 1, 258 01 Vlašim, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Honební společenstvo J.**, se sídlem zastoupené JUDr. Vladislavou Hanákovou, Ph.D., advokátkou se sídlem nám. Dr. Tyrše 56, 257 65 Čechtice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. SZ_071169/2013/KUSK/2, čj. 089651/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vlašim, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 4. 2013, čj. ZIP5069/13-145/2013CvP. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím, jehož zrušení se žalobce taktéž domáhá, zamítl podle § 31 zákona č. 0449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), žádost žalobce o změnu honitby Z. Podle této žádosti žalobce měla být honitba Z. (honitba žalobce) rozšířena o pozemky stávající sousední honitby J. (honitba osoby zúčastněné), a to o 194 ha.

Žalobce předně připomněl, že na valné hromadě rozhodl v návaznosti na iniciativu vlastníků pozemků nacházejících se v k. ú. Kuňovice u Vlašimi o rozšíření své honitby o tyto pozemky, jež byly součástí sousedící honitby. Správní orgán I. stupně však žádosti nevyhověl s tím, že žalobce jednak nepředložil dohodu s osobou zúčastněnou o změně honitby a jejích hranic, a jednak s tím, že změnu honitby nelze povolit, pokud by vedla ke změně celkové

výměry alespoň jedné z dotčených honiteb o více než 10%. Nevypořádal se přitom s kompromisním návrhem, aby změna honitby byla povolena alespoň v rozsahu nepřevyšujícím 10% výměry a nereflektoval ani návrh žalobce na provedení šetření na místě, aby ověřil, že rozšíření honitby se negativně nepromítne do poměrů honitby sousední.

Žalobce nesouhlasí s názorem správních orgánů, podle nichž zákon o myslivosti neuvádí v § 31 jako důvod změny honitby rozhodnutí valné hromady. Nelze akceptovat, že jednou uznanou honitbu nelze měnit na základě vůle účastníků, ale pouze v rámci limitovaných možností, a že vlastníci pozemků mohli svoji vůli projevit pouze v procesu správního řízení o uznávání dotčených honiteb. Projevenou vůli by tak totiž nebylo možno změnit, a to v daném případě ani po 10 letech. Správní orgány odmítly respektovat a promítnout do svého rozhodování zájmy vlastníků. Žalobce již v průběhu správního řízení odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 43/2007. Jestliže Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí klade důraz na ochranu a respektování zájmů vlastníků v průběhu řízení o návrhu na uznání honitby, není žádný důvod k tomu, aby se ve věci návrhu na její změnu tento princip analogicky neuplatnil.

Správní orgán I. stupně se pak ani nezabýval otázkou, zda vůbec změna honitby může negativně ovlivnit poměry honitby sousední. Žalobce argumentoval tím, že provedená změna by žádný takový dopad neměla, protože osoba zúčastněná by i nadále měla honitbu dostatečně rozlehlou pro výkon práva myslivosti v celé šíři. Žalobce nesouhlasí s tím, že bylo záměrem zákonodárce zachovat kontinuitu mysliveckého hospodaření v honitbě. Ze zákona ani důvodové zprávy taková interpretace neplyne. V daném případě pak nejde ani o porušení principu kontinuity. Interpretace, podle níž uznanou honitbu nelze měnit vůlí vlastníků, resp. ji lze měnit jen v omezené míře, závisí na libovůli správního orgánu a je v demokratickém státě nepřípustná. Zákon o myslivosti nelze vykládat tak, že § 31 obsahuje taxativně možnosti, za kterých lze honitbu změnit. Správní orgány vyložily zákon o myslivosti ústavně nekonformním způsobem, neboť v dané věci by se měl uplatnit princip ochrany vlastnických práv vlastníků a jejich projevené vůle.

Žalobce dodal, že správní orgán I. stupně se dopustil procesního pochybení, neboť se nevypořádal s návrhy žalobce, což mohlo ovlivnit rozhodnutí ve věci, a to přestože žalovaný konstatoval, že pochybení nemělo vliv na celkovou správnost rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Připomněl, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Ke změnám již uznané honitby může dojít ze zákonem definovaných důvodů a omezení. Při změnách již uznané honitby je především nutno zohlednit zákonem chráněné veřejné zájmy, jako je ochrana myslivosti, chov a zachování druhů zvěře volně žijících na území ČR, ale i ochrana práv nabytých v dobré víře. Zákon o myslivosti definuje podmínky pro změnu již uznané honitby v § 31 odst. 1 jako existující požadavek zásad řádného mysliveckého hospodaření. Při zjištění takového skutkového stavu pak musí správní orgán rozhodnout o změně honitby, a to buď 1) o vyrovnaní hranic nebo 2) o výměně honebních pozemků. Žalobce však v žádosti o změnu honitby žádné tvrzení o existujícím požadavku zásad řádného mysliveckého hospodaření neuvedl. Žádost o přičlenění pozemků na úkor honitby jiného společenstva nebyla odůvodněna ani ničím jiným. Návrh nebyl podáván společně vlastníky všech dotčených pozemků, nebyla uzavřena ani nová dohoda o společných hranicích honiteb. Nejedná se o pozemky, které by nebyly přičleněny k žádné honitbě, nebo o výměnu pozemků mezi honitbami. Žalovaný dodal, že pozemky požadované žalobcem tvoří 10,68% z výměry honitby osoby zúčastněné a 13,74% z celkové výměry honitby žalobce. V dané věci se změna dotýká obou honiteb o více než 10% a správní orgány neměly podle § 31 odst. 3 zákona o myslivosti v rámci diskreční pravomoci jinou možnost, než změnu honitby nepovolit.

Žalobcem citovaná judikatura se týká rozhodnutí o uznání honitby, nikoliv o změně již uznané honitby. Citovaný rozsudek rovněž uvádí, že pokud jsou splněny všechny zákonné podmínky § 17, pak správní orgán musí žádost schválit. V projednávané věci však žalobce nesplnil zákonnou podmínku § 31 odst. 3 zákona o myslivosti, a proto nemohlo být žádosti vyhověno. Vzhledem k tomu, že se jedná o čistě návrhové správní řízení, je správní orgán obsahem návrhu vázán. Žalobci nic nebrání podat novou žádost o změnu honitby například vyrovnáním hranic. Žalobce nenamítá procesní pochybení správního orgánu I. stupně, které by mělo přímo vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce po uplynutí jednoho roku a zastavení řízení podal „doplnění žádosti“ a „návrh důkazu ohledáním“, ve kterých navrhoval provedení ohledání na místě samém, a i to, aby správní orgán *in eventum* vyhověl žádosti částečně. Ohledání na místě samém nebylo z hlediska zákonnosti rozhodnutí nutné provádět, neboť správní orgán by nezjistil více než je mu z úřední činnosti a evidence známo. Žalovaný dodal, že řízení o změně již uznané honitby je řízením čistě návrhovým a správní orgán nemůže rozhodnout o žádosti bez alespoň částečné aktivity žadatele. Žalobce žádost o částečné vyhovění změny již uznané honitby nijak nekonkretizoval. Správní orgán není oprávněn posuzovat, které pozemky budou odebrány z již uznané honitby a přidány do uznané honitby jiné. Správní orgán není oprávněn rozhodnout za vlastníky pozemků o tom, kdo bude mít pozemky v jaké honitbě, přičemž návrh na částečné vyhovění žádosti o změnu již uznané honitby nebyl projednán na žádném z orgánů honebního společenstva. Pokud by správní orgán přistoupil na rozhodování z úřední povinnosti o přiřazení honebních pozemků, byl by vázán ustanoveními zákona o podmínkách a důvodech přiřazení honebních pozemků, ale hlavně souhlasem držitele honitby. Jak žalovaný dodal, ze spisové dokumentace vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení s přiřazením pozemků nesouhlasila.

Osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby. Žalobce vykládá § 31 zákona o myslivosti účelově a opomíjí veřejnoprávní charakter výkonu práva myslivosti. Výklad uvedeného ustanovení je jednoznačný a libovůli správního orgánu nepřipouští. Právě a pouze výklad zákona provedený žalovaným zajišťuje kontinuitu chovu zvířete na konkrétním území a dodržování povinností, které zákon držitelům honitby ukládá. Možnost vlastníků fakticky kdykoliv měnit zařazení k honitbě by znamenalo paralýzu myslivosti. Výkon práva myslivosti závislý na vůli vlastníků pozemků, a tedy nadřazení soukromoprávních vztahů vztahům veřejnoprávním, nemá oporu v zákoně, a to ani z hlediska ústavněprávního.

V replice k vyjádření osoby zúčastněné a vyjádření žalovaného žalobce setrval na svém původním návrhu. Uvedl, že respektuje, že pro normy veřejného práva je v zásadě charakteristické používání kogentních ustanovení a asymetrické postavení subjektů. Smyslem kogentních norem však nepochybně je, aby orgán aplikující veřejnoprávní normu nešel ve svém rozhodování za hranice dané konkrétní normy, aby ji neposuzoval přísněji a v neprospěch veřejnoprávní normou regulovaného zájmu a aby v případě pochybností byla zvolena interpretace, která je pro regulovaný subjekt příznivější. Žalobce nezpochybňuje zájem na stabilitě vymezení společenstevních honiteb, nikdy netvrdil, že by vůle vlastníků měla být nadřazená nad zájmem na ochranu práva myslivosti. Správní orgány by ji však měly při svém rozhodování brát v úvahu. V dané věci však zaujaly přísně formalistický postoj a okolnostmi případu se vůbec nezabývaly. Nejde zde o nahodilý návrh na změnu společenstevní honitby, jejímž důsledkem má být faktická paralýza myslivosti, jak naznačuje osoba zúčastněná. Vlastníci honebních pozemků, jež byly s jejich souhlasem nejméně po jedno desetiletí začleněny do honitby osoby zúčastněné, projevíli zájem, aby došlo ke změně. V soukromoprávní sféře byl tento zájem vyjádřen rozhodnutím valné hromady žalobce. Rigidní interpretace zákona o myslivosti by fakticky znamenala trvalou neměnnost začlenění honebních pozemků do společenstevní honitby. Vlastníci pozemků sotva počítali s tím, že jednou učiněné rozhodnutí se uděluje prakticky „napořád“. Přitom v daném případě návrh

žalobce nepoškozuje zájmy osoby zúčastněné, protože výměra její honitby by se ani nepřiblížila minimu požadovanému zákonem a neztratila by územní souvislost. Výkon práva myslivosti by byl dále možný, přičemž zájem na řádném výkonu práva myslivosti náleží zejména vlastníkům honebních pozemků. Žalobce dále upozornil na rozhodovací praxi Ústavního soudu, podle níž veřejnoprávní normy při jejich aplikaci ve vztahu k regulovaným soukromoprávním subjektům nelze aplikovat vždy přísně formálně a odkázal v této souvislosti na nálezy sp. zn. I. ÚS 546/03. Soukromoprávní a veřejnoprávní zájmy nelze posuzovat izolovaně, a správní orgán by proto při svém rozhodování měl postupovat tak, aby jeho rozhodnutí vycházelo ze zjištění konkrétního stavu, přihlíželo k autonomii vůle soukromého subjektu tak, aby bylo spravedlivé a proporcionální. K vyjádření žalovaného pak žalobce upřesnil, že doplnění žádosti podal jen několik týdnů po podání žádosti o změnu honitby a nikoliv za situace, kdy řízení bylo zastaveno. Správní orgán I. stupně totiž zcela nepochopitelně zastavil řízení s tím, že žádost nepodala osoba oprávněná, toto usnesení však sám zrušil, patrně po ústních i písemných upozorněních žalobce. Nadto žalobce ani nepožadoval, aby se správní orgán I. stupně odklonil od návrhu žalobce. Žalobce předložil eventuelní návrh, aby v případě, že správní orgán nevyhoví žádosti o změnu honitby v plném rozsahu, schválil změnu honitby alespoň o 10 %. Uvedl-li k tomu žalovaný, že není oprávněn rozhodnout za vlastníky pozemků a že návrh na částečnou změnu již uznané honitby nebyl projednán na žádném orgánu honebního společenstva, jedná se o absurdní a nesprávná tvrzení. V řízení o změně honitby správní orgán nejedná s vlastníky pozemků, ale s honebním starostou. Kompromisní návrh (rozšíření o 10 %) byl projednán a schválen honebním výborem a prostřednictvím honebního starosty tlumočen jako požadavek obecnému zmocněnci k dalšímu procesnímu postupu. Správní orgány se uvedeným návrhem *in eventum* nevypořádaly. Žalobce též upozornil na to, že podle § 31 zákona o myslivosti, vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků. Toto ustanovení neomezuje správní orgán v možnosti posoudit a rozhodnout o změně honitby na základě návrhu v případech odlišných od případů uvedených v § 31 citovaného zákona.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem soudu výslovně souhlasil a žalovaný nesouhlas s takovým projednáním věci nevyslovil.

Z předloženého správního spisu krajský soud ověřil, že žalobce požádal podáním ze dne 22. 12. 2012 doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 27. 12. 2012 o „*souhlas s provedením změny (rozšíření) společenstevní honitby, a to na základě přiložené dokumentace*“. Dne 16. 1. 2013 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně „*Doplnění návrhu na změnu honitby*“, v němž především uvedl, že „*jestliže vlastníci pozemků ... projeví vůli být členy HS Z. a souhlasí s tím, že jejich pozemky mají být součástí jiné honitby, je třeba jejich svobodné rozhodnutí respektovat*“, závěrem navrhl, aby správní orgán I. stupně vyhověl návrhu na změnu (rozšíření honitby), „*in eventum, pro případ, že neuzná výše uvedené argumenty a bude trvat na překážce podle § 31 odst. 3 zákona o myslivosti, vyhověl návrhu alespoň částečně, když správní úřad není vázán návrhem HS Z., a povolil změnu plochy honitby o 10%*“. Dne 3. 2. 2013 pak žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně samostatné podání, v němž navrhl „*důkaz ohledáním*“.

Relevantní právní úpravu týkající se změny honitby, která je v projednávané věci předmětem sporu, představuje § 31 zákona o myslivosti, Podle tohoto ustanovení „[v]yžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků (dále jen "změna honitby"). Při změně honitby se nepřihlíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směřovaných pozemků nemusí být stejné“ (odst. 1). „Návrh na změnu honitby podávají držitelé dotčených honiteb společně, a to orgánu státní správy myslivosti, do jehož územního obvodu zasahují dotčené honební pozemky největší částí. Nedohodnou-li se vlastníci dotčených honiteb na předložení společného návrhu na změnu honitby, může návrh podat kterýkoliv z nich. Jde-li o společenstevní honitbu, podá návrh honební společenstvo“ (odst. 2). „Změnu honitby podle odstavců 1 a 2 orgán státní správy myslivosti nepovolí, pokud by vedla ke změně celkové výměry alespoň jedné z dotčených honiteb o více než 10 %. V důsledku změny honitby může klesnout její výměra i pod tímto zákonem stanovenou minimální výměru. Rozhodnutím o změně honitby nezaniká nájem honitby, je-li sjednán“ (odst. 3). „Změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal“ (odst. 4).

Žalobní námitky uplatněné v projednávané věci žalobcem se týkají především toho, zda lze již uznanou honitbu měnit na základě vůle vlastníků pozemků, jež jsou součástí uznané honitby. Zatímco žalobce je toho názoru, že při uznání honitby již jednou projevenou vůli (v projednávané věci před 10 lety) lze změnit, což je ústavně konformní a souladné s principem ochrany vlastnického práva, žalovaný setrvává na tom, že ke změnám již uznané honitby může dojít jen ze zákonem definovaných důvodů a při takových změnách je především nutno zohlednit zákonem chráněné veřejné zájmy.

K takto vymezené sporné otázce zdejší soud uvádí, že zákon o myslivosti ve shora citovaném § 31 výslovně upravuje pouze dva důvody pro změnu honitby, přičemž jiné důvody pro změnu honitby nepřipouští. Prvním z důvodů, pro který může dojít ke změně honitby, je podle odst. 1 citovaného ustanovení skutečnost, že změnu vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření. Druhý důvod pro změnu honitby je pak upraven v odst. 4 téhož ustanovení a je jím změna vlastnictví honebních pozemků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, čj. 7 As 106/2013-40). Taktéž odborná literatura (viz Petr, B. a kol. *Zákon o myslivosti. Komentář*. Wolters Kluwer, a. s., Praha, 2015) vychází z toho, že jednou vytvořené honitby sice nemohou být neměnné a pokud vznikne reálná potřeba jejich úprav, je nutno připustit provedení výměny nebo zarovnání honebních pozemků, na druhé straně tyto úpravy nemohou vést k novému „rozdělení“ jednotlivých honiteb, a proto zákon o myslivosti možnost úprav limituje. Změna honitby z důvodu zachování řádného mysliveckého hospodaření představuje „korekci“ toho, co se nepodařilo uskutečnit při tvorbě honitby, nebo může jít o úpravu poměrů změněných např. novou výstavbou. Jak již bylo uvedeno shora, po vzniku honitby může též nastat potřeba její změny v důsledku změny ve vlastnictví honebních pozemků. S ohledem na výše uvedené se zdejší soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že samotná vůle vlastníků dotčených pozemků nemůže být bez dalšího dostatečným důvodem ke změně honitby. Výše uvedené ostatně plyne již ze samotných zvláštních podmínek a specifických zásad tvorby honiteb (srov. § 17 zákona o myslivosti), je třeba zdůraznit, že „honitby se tvoří především "pro zvěř", nejde tedy o majetkoprávní útvar, který by bylo možno libovolně měnit jen z vůle vlastníků honebních pozemků. Vlastníci musí korigovat své návrhy na uznání honiteb podle obecných zásad tvorby honiteb tak, jak jsou stanoveny zákonem“ (viz komentář k citovanému ustanovení in: Petr, B. a kol. *Zákon o myslivosti. Komentář*. Wolters Kluwer, a. s., Praha, 2015).

Zmiňuje-li v této souvislosti žalobce v projednávané věci rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 43/2007-95, je třeba souhlasit se žalovaným v tom, že tento rozsudek nebyl pro danou věc užit přílehavě. Především totiž ve věci, kterou Nejvyšší správní soud projednával pod shora uvedenou spisovou značkou, nebylo mezi účastníky sporu o tom, že byly splněny podmínky stanovené zákonem o myslivosti. Ve věci nyní projednávané se však spor týká právě toho, zda jsou podmínky plynoucí ze zákona o myslivosti (zde § 31) splněny či nikoliv. Jistě není pochyb o tom, že pokud jsou splněny podmínky stanovené určitou právní normou, má vůle účastníků přednost před interpretací zákona ze strany správního orgánu. V projednávané věci je však situace jiná, neboť zde správní orgány argumentačně vystavěly svá rozhodnutí právě na tom, že podmínky předpokládané zákonem splněny nejsou. Závěry judikatury Ústavního soudu, na kterou žalobce odkázal v replice k vyjádření žalovaného (především nálezy sp. zn. I. ÚS 546/03), pak spočívají v tom, že veřejná moc má respektovat autonomní projev vůle mezi účastníky (v dané věci řešené Ústavním soudem se jednalo o prorogační dohodu). Naproti tomu v projednávané věci se jedná o vztah plně podřízený veřejnoprávní regulaci, jinak řečeno, nejde zde o hodnocení smluvní autonomie mezi dvěma osobami soukromého práva, ale jedná se zde o ze své podstaty nerovný vztah mezi orgánem veřejné správy a jejím adresátem. Autonomní vůli projevenou žalobcem jistě nelze ignorovat, nicméně nemůže být určující pro rozhodnutí o veřejnoprávním režimu určitého území (zde o změně honitby). K tomu lze ostatně dodat, že pokud by převážil výklad zastávaný žalobcem, tedy priorita autonomie vůle i ve vztahu k veřejnoprávní regulaci určitého území, fakticky by to vedlo k obecnému zpochybnění významu veřejnoprávní regulace určitého území, jež vždy více či méně omezuje vlastnické právo vlastníků nemovitostí, které se na takovém území nachází (např. ochranná pásma vodních zdrojů, zvláště chráněných území apod.).

Pokud jde o žalobní námitky procesní charakteru, je nutno připomenout, že žalobce svoji původní žádost o změnu (rozšíření) honitby výslovně nepodřadil ani pod jeden z výše vymezených a zákonem předvídaných důvodů změny honitby a připojil k němu mimo jiné prohlášení vlastníků, že osoby uvedené na tomto prohlášení potvrzují, že projeví vůli být členy žalobce a trvají na tom, aby jejich pozemky byly součástí jeho společenstevní honitby a nikoliv honitby jiné. V doplnění návrhu pak argumentačně rozšířil původní žádost tak, že především uvedl, že pokud vlastníci pozemků v daném katastrálním území projeví vůli být členem žalobce, je třeba jejich svobodné rozhodnutí respektovat. Správní orgán I. stupně, pokud jde o důvody zamítnutí žádosti, ve svém rozhodnutí odcitoval jednotlivá ustanovení § 31 zákona o myslivosti, upozornil dále na to, že změna celkové výměry honitby žalobce by činila 14%, a připomněl, že pozemky, o které chce žalobce rozšířit svoji honitbu, jsou součástí honitby osoby zúčastněné. Uzavřel, že uvedené důvody jsou dostačující k zamítnutí žádosti, bez ohledu na další nedostatky podání. Žalovaný k tomu v žalobou napadeném rozhodnutí dodal, že zkoumání vůle vlastníků pozemků, které mají být předmětem změny, by nijak nemohlo ovlivnit výsledek správního řízení. Žalovaný dal za pravdu žalobci v tom, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s návrhem na provedení dalších důkazů ani s návrhem, jehož podstatou bylo kompromisní rozšíření honitby o méně než 10%, to však podle něj nemohlo ovlivnit samotný výsledek správního řízení.

S ohledem na výše uvedené nemá zdejší soud pochybnosti o tom, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo stíženo vadami (srov. zejm. povinnosti správního orgánu plynoucí z § 37 odst. 3, § 47 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu), což ostatně výslovně připustil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i žalovaný. K tomu je nicméně třeba poznamenat, že ne každá vada řízení je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu. Pokud určitá vada řízení před správním orgánem neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, není na místě přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS). Pokud by v projednávané věci krajský soud zrušil napadené rozhodnutí (i rozhodnutí správního orgánu I. stupně) s tím, že se správní orgán I. stupně nevypořádal se všemi návrhy žalobce (především shora zmiňovaný důkazní návrh a eventuální návrh týkající menšího rozsahu změny honitby oproti návrhu původnímu), vedlo by to toliko k formálnímu průběhu dalšího řízení, neboť popsaná pochybení správního orgánu I. stupně by nemohla ovlivnit výsledek řízení ve věci samé. Jak již bylo vysvětleno shora, důvod, o který žalobce svoji žádost opřel (a který dostatečně přesně a opakovaně vymezil v doplnění původní žádosti, v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v žalobě proti rozhodnutí žalovaného) nemohl sám o sobě obstát a být dostatečným pro vyhovění návrhu na změnu honitby.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze žalobcem vznesených námitek důvodnou, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ze soudního spisu v dané věci však nevyplynulo, že by žalovanému, který měl ve věci úspěch, nějaké náklady vznikly, ostatně žalovaný výslovně ani náhradu nákladů nepožadoval.

Ve vztahu k nákladům osoby zúčastněné na řízení pak soud postupoval podle § 60 odst. 5 s. ř. s., z něhož plyne, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů dalších. V projednávané věci soud osobě zúčastněné na řízení plnění jakékoliv povinnosti neuložil (vyjádření k návrhu představuje pouze využití jejího práva), přičemž soud současně neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by osobě zúčastněné přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. února 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová